

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **Vörös tartomány**

1. Vörös tartomány

Téli-Eszter

A fémszerkezet sikoltozva nyögött fel, amikor János-g534 mélyebbre nyomta a pedálokat. A saját generátoráról átváramló többletterhelés azonnal előntötte a fővezetékeket; a dinamóterem falán lévő wattmérő mutatója vészesen kilendült a vörös mező széléig. A kolónia túlterhelt hálózata képtelen volt egyenletesen felvenni az ingadozó emberi energiát.

– Sok lesz, János! – sziszegte Alinda, miközben tekintetével a folyosó sötétjét pásztázta. A verejték csípte a szemét, de nem merte letörölni. – Kipattan az automata, ha így folytatod!

– Nem hagyom, hogy leálljon a nagymamád oldala – felelte János szaggatottan. A lábizmai görcsbe rándultak, ahogy egymaga próbálta pótolni két ember hiányzó milliwattjait. – Ha leesik a feszültség, az őrszem visszajön. És akkor vége.

Az idős asszony erőtlenül megsimogatta a fiú karját a hideg vasváz felett.

– Ne tedd ezt, fiam... A hálózat már így is a határon jár. Hallod a tekercseket?

A fejük felett futó vastag kábelek mély, vibráló bűgásba kezdtek. A kolónia elektromos szíve túlmelegedett. A táplálás ingadozott, a mennyezeti jelzőfények ritmikusan elhalványultak, majd megfeszülve felvillantak. A hálózat túlterhelődése nem csupán technikai hiba volt ebben a mélységben, hanem közvetlen életveszély: ha a biztosítórendszer lekapcsol, az egész C-szektor sötétségbe és fagyba borul, a felelősöket pedig gondolkodás nélkül selejteznek.

János fogat összeszorítva küzdött a pedálok ellenállásával. A wattmérő számlapja mögött baljós sercegés hallatszott – a rendszer az utolsó tartalékait égette el.